

www.praphansarn.com

อาเซียน

ของเรา

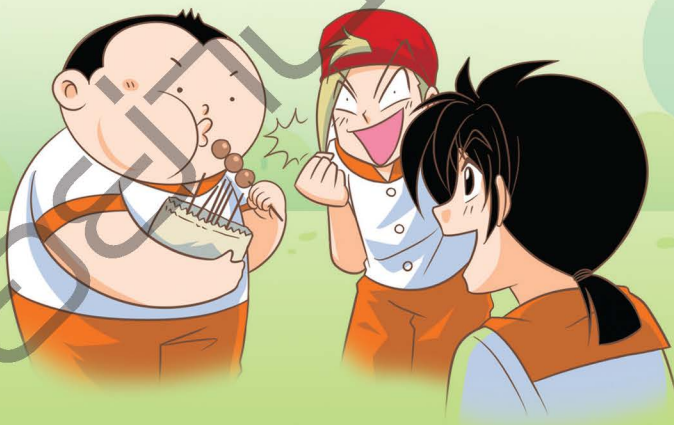
Our ASEAN

หลังกินข้าวเที่ยง อ้วนเดินกินลูกชิ้นปิ้งไปยังสนามหญ้าของโรงเรียน ที่เก่งกับโจกำลังเตะฟุตบอลกับเพื่อนๆ อยู่อย่างสนุกสนาน

“นี่ เก่ง โจ พวกนายเพลินเล่นกันอยู่ได้ ไม่อยากชนะนิดหน่อยกับเจ้าแวนแล้วหรือ รีบไปหาความรู้เรื่องประชาคมอาเซียนใส่ตัวกันเถอะน่า” อ้วนพูดเสียงดังทึ่ๆ ที่มีลูกชิ้นอยู่เต็มปาก เก่งกับโจหยุดเล่นฟุตบอลทันที แล้ววิ่งรีมาหาอ้วนที่ยืนยิ้มเพล่เพราะคำพูดของตนใช้ได้ผล

“ใช่ เราจะยอมแพ้เจ้าแวนกับนิดหน่อย ไม่ได้เป็นอันขาด” โจ้พูดพลางชูกำปั้นขึ้นมา เก่งพยักหน้าเห็นด้วย

แล้วทั้งสามก็พากันเดินดุ่มๆ ออกจากสนาม

After lunch, Uan walks around eating meatballs on the school lawn, where Keng and Joe are having fun playing football.

“Keng! Joe! Don’t you want to beat Nidnoi and Waen anymore? Let’s study about the ASEAN Community!” Uan shouts, his mouth full of meatballs.

Keng and Joe stop playing and run to Uan, who is smiling because his plan worked.

“Of course we don’t want to lose to Waen and Nidnoi!” Joe says, raising his fist as Keng nods.

The three of them leave the field.

เมื่อเข้าไปในห้องสมุด พวกเขา
สะดุดตาเข้ากับมุมอาเซียนที่ครูบรรณารักษ์
จัดป้ายนิเทศเอาไว้อย่างสวยงามน่าสนใจ

“โอ้โฮ ดูตราแผ่นดินของประเทศ
ต่างๆ ในอาเซียนนี่สิ” อ้วนพูดอย่างตื่นเต้น

“ว้าว~สวยดีแฮะ ดูสิรายละเอียด
ไม่เหมือนกันสักอัน คล้ายๆ ตราสโมสร
ทีมฟุตบอลเลย” โจ้พูดเสริมขึ้น

ครูบรรณารักษ์เห็นเด็กๆ สนใจจึงเดินเข้าไปหา แล้วพูดว่า

“ตราแผ่นดินของแต่ละประเทศนี้ ไม่ได้มีไว้เพื่อความสวยงามเท่านั้นนะจ๊ะ แต่ยังสื่อความหมาย
ถึงประเทศนั้นๆ อีกด้วยจ๊ะ”

They enter the library and find a corner where the librarian posted an interesting bulletin on the ASEAN community.

“Look at these ASEAN state emblems!” Uan exclaims.

“Wow! They look beautiful. They’re all different too – like crests for football clubs!” Joe adds.

The librarian sees the students’ interest and walks up to them. “These emblems are not just for decoration – they symbolize the country.”

ครูใจดีอธิบายให้ฟังว่า “อย่างนี้ ตราสัญลักษณ์ของประเทศฟิลิปปินส์ ตรงกลางเป็นรูป พระอาทิตย์มีรัศมี 8 แฉก หมายถึง 8 จังหวัด ที่ในช่วงปฏิวัติประเทศตกอยู่ภายใต้กฎอัยการศึก ส่วนดาว 5 แฉก 3 ดวง หมายถึงหมู่เกาะหลักทั้ง 3 คือ เกาะลูซอน เกาะมินดาเนา และหมู่เกาะ วิชาเย็ส นักอินทรีคือตัวแทนของสหรัฐอเมริกา ส่วนสิงโตก็คือสเปน ซึ่งฟิลิปปินส์เคยตกเป็น อาณานิคมของทั้งสองประเทศนี้มาก่อนจะ”

เด็กๆ พวกกันซักถามถึงความหมายของตราแผ่นดินประเทศนั้นประเทศนี้อย่างสนุกสนาน “เออ...ผมว่าความหมายของสัญลักษณ์ในตราแผ่นดินนี้เชื่อมโยงกับประวัติศาสตร์ของประเทศ นั้นๆ ด้วยนะครับนี่” เก่งพูดขึ้น

The librarian explains, “For example, the emblem of the Philippines has a sun with eight rays. These eight rays are the eight provinces under martial law during the revolution. And the 3 five-pointed stars represent the 3 main islands of the Philippines: Luzon, Mindanao and Visayas. The eagle represents the United States of America, and the lion is Spain. The Philippines was colonized in the past by those two countries.”

The students ask more questions.

“I think the meaning of the emblem is also connected to the country’s history,” Keng says.

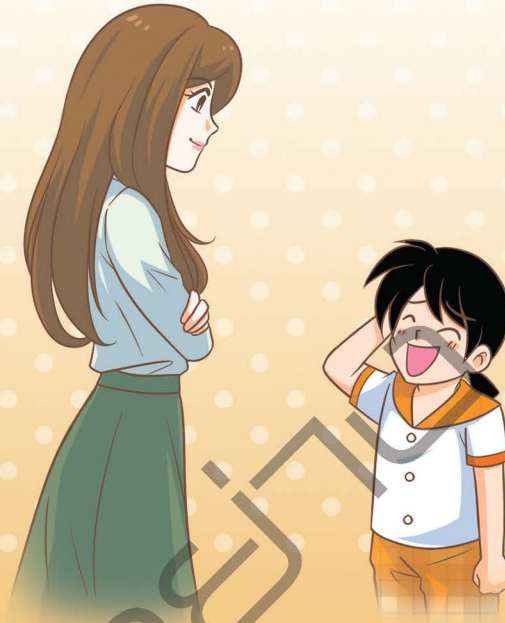
“เก่งนี้เรา ไหนลองว่ามาซิว่าเกี่ยวอย่างไร” คุณครูชมแล้วถามขึ้น

เก่งรีบไขว่คว้า “จากที่ผมเคยอ่านมานะครับ ประเทศฟิลิปปินส์ เดิมเป็นหมู่เกาะที่ชาวตะวันตกไม่รู้จัก จนเมื่อเฟอร์ดินานด์ มาเจลลัน นักสำรวจชาวโปรตุเกสเดินเรือมาพบเข้า นั่นจึงเป็นจุดเริ่มต้นของยุคฝรั่งล่าอาณานิคม โดยสเปนได้เข้ามายึดครองฟิลิปปินส์ยาวนานถึง 300 ปี จนเกิดขบวนการเรียกร้องอิสรภาพ นำโดย ดร.โฮเซ รีซัล ซึ่งหลังจากที่เขาถูกตัดสินประหารชีวิต ชาวฟิลิปปินส์ก็ลุกฮือขึ้นขับไล่สเปน

จนปีพ.ศ. 2441 สหรัฐอเมริกาช่วยขับไล่สเปนออกไป แต่แล้วสหรัฐฯ ก็เข้ามาครอบครองฟิลิปปินส์แทนสเปนครับ”

“Can you tell me how?” the librarian asks.
Keng answers quickly. “At first, the Philippines was a group of islands unknown to the west. A Portuguese explorer named Ferdinand Magellan discovered the islands, and started the colonial era. Colonization lasted 300 years until Dr. José Rizal led an independence movement that ended in his death. Afterwards the Filipinos protested and tried to expel Spain. In 1898, the United States pushed Spain out but took control over the Philippines instead.”

“ไหนว่าต่อไปสิจ๊ะ” ครูถามต่อ

“เอ่อ... ผมจำได้แค่นี้ครับ” เก่งพูดแล้วยิ้มเขินๆ

“สหรัฐฯ ยึดครองฟิลิปปินส์ต่อมาจนหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 จึงให้เอกราชแก่ฟิลิปปินส์ในวันที่ 4 กรกฎาคม พ.ศ. 2489 จ้า...” ครูพูดพลางยิ้มแยม เพราะเด็กๆ ตั้งใจฟัง และคุณครูก็ยังแนะนำหนังสือให้เด็กๆ ไปอ่านหาความรู้เพิ่มเติมอีกด้วย

“Anything else?” the librarian asks.

“Hmm, that’s all I remember,” Keng answers, embarrassed.

“The United States of America occupied the Philippines until World War II, then granted independence on 4 July 1946,” the librarian adds with a smile as the students listen, before recommending some books on the subject.

“ฮา ฮา ฉันว่างานนี้เรามีชัยไปกว่าครึ่ง เพราะเรารู้ความหมายของตราแผ่นดินแต่ละประเทศหมดแล้ว แถมยังได้หนังสือดีๆ มาอ่านด้วย” โจ้พูดขึ้นอย่างเบิกบานใจ “พวกเราต้องชนะกลุ่มของเจ้าแวนกับนิดน้อยแน่ๆ”

“ฉันไม่คิดเลยนะว่า พวกเราจะต้องมาแข่งขันกันเองอย่างนี้” เก่งพูดขึ้นมาในขณะที่เปิดหนังสือพลิกดู

“ก็นิดน้อยกับเจ้าแวนนะสิ ทั้งพวกเราไปจับกลุ่มกันสองคน” โจ้พูดเสริม

“แล้วยังจะมาว่าให้พวกเรา รู้จักหาความรู้เองบ้าง ใช่สิ! พวกเราไม่ได้เก่งเหมือนพวกเขา” อ้วนตัดพ้อ

“Ha ha, I think we have a chance of winning, because we know the meaning of each emblem and now we also have many good books to read from,” Joe says happily. “We’ll beat Waen and Nidnoi’s group for sure.”

“I never thought we’d have to compete against each other like this,” Keng says as he opens up a book to read.

“It’s because of Nidnoi and Waen, they left us so they could be together,” Joe adds.

“And they told us to learn by ourselves, as if we’re not as smart as them,” Uan says sadly.

ก่อนเข้าห้องเรียน นิดน้อยก็วิ่งร่าเข้ามาหาอ้วน โจ้ และเก่ง พลังส่งเสียงแจ่มใสถามว่า “หายไปไหนกันมานะ ฉันตามหาตั้งนาน จะชวนไปติวอาเซียนกับรวงข้าววันเสาร์นี้ ไปมั๊ย” แต่ไม่มีใครพูดตอบนิดน้อยสักคน แถมยังแสดงอาการให้รู้ว่าพวกเขากำลังนอนอีกด้วย “พวกเราไม่ต้องพึ่งเธอหรอกนะนิดน้อย” โจ้เปรยขึ้นเบาๆ แต่ก็ทำเอานิดน้อยหน้าเสีย

Before entering class, Nidnoi runs towards Uan, Joe and Keng.

“Where have you been? I’ve been looking everywhere for you. I want to invite you to study about ASEAN with Ruangkaow on Saturday. Do you want to come?”

Nobody answers Nidnoi. Instead they look angry.

“We don’t have to rely on you, Nidnoi,” Joe answers softly, and Nidnoi feels sad.

เช้าวันเสาร์นี้อากาศไม่แจ่มใสนัก เพราะเพื่อนๆ ในแก๊งป่วนไม่เข้าใจกัน แวนมาหานิดน้อยที่บ้าน แต่ยังไม่ทันที่เขา จะได้ทักทายใคร เสียงของรวงข้าวก็ดังมาแต่ไกลว่า...

The weather this Saturday morning is not bright at all because the friends don’t understand each other’s feelings. Waen goes to Nidnoi’s house, but before he can greet anyone, Ruangkaow’s voice from far away says ...

“ทดสอบๆ นี่เป็นการทดสอบความพร้อมของนาย อธิบายตราแผ่นดินของประเทศมาเลเซีย มาหน่อยซิ”

แว่นงูแงง แต่ก็ตอบว่า “ตราแผ่นดินของมาเลเซีย มีเสือโคร่ง 2 ตัวประคองโล่เอาไว้ เสือทั้งสองเป็นสัญลักษณ์ของพลังและความกล้าหาญ ส่วนดาว 14 แฉก และพระจันทร์เสี้ยวเหนือโล่ แสดงถึงความเป็นรัฐอิสลาม ที่ตรงกลางโล่มีแถบสี 4 แถบ ซึ่งหมายถึง 4 รัฐที่เริ่มต้นรวมตัวกันเป็นสหพันธรัฐ แล้วกริช 5 เล่ม ก็คือ 5 รัฐที่อยู่นอกสหพันธรัฐ... เอ่อ...ขอกินน้ำก่อนได้มั้ยรวงข้าว”

สิ้นคำขอของแว่น นิดน้อยก็เดินถือถาดขนมออกมา แล้วส่งเสียงเจ้อยแจ้วว่า

“Testing, testing. Let’s see how you’ve prepared. Can you explain the coat of arms of Malaysia?”

Waen is confused for a moment and then answers, “The emblem of Malaysia is made up of two tigers holding a shield, symbolizing strength and courage. As for the star with 14 points and crescent above the shield, they represent the nation and Islam. There are also four stripes in the middle of the shield to represent the four federated Malaysian states. The five daggers are the five un-federated states. Could I have a glass of water please, Ruangkaow?”

When Waen finishes, Nidnoi goes out and exclaims:

© บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด
สงวนลิขสิทธิ์ตาม พ.ร.บ. ลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
National Library of Thailand Cataloging in Publication Data
ศิริเพ็ญ ชัยสนธิ
อาเซียนของเรา... กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2566.
48 หน้า. -- (นิทานแสนสนุก).
1. นิทาน. I. นว พวงพุก, ผู้แปล.
I. อริสา นุรักษ์ชัย, ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.
398.2
ISBN 978-616-510-556-8

ราคา 56 บาท

จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย

บริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 บูรราคัมเทอเรส ถนนพุทธมณฑล สาย 2 แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กทม. 10170
โทร. 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393 www.praphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง : สุปล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร : พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา,

ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ : อาทร เตชะธาดา

บรรณาธิการเล่ม : พรทิพย์ บุญมงคล

เขียนเรื่อง : ศิริเพ็ญ ชัยสนธิ วาดภาพ : อริสา นุรักษ์ชัย พิสูจน์อักษร : กุ๊กไก่, แดงโม

แปลเป็นภาษาอังกฤษ : นว พวงพุก ตรวจสอบภาษาอังกฤษ : Ezra Kyrill Erker

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงไทย

